

===== ✓
Η. ΠΑΛΗΑ. ΑΘΗΝΑ. ΕΛΛΑΔΗ
=====

Ραδιοφωνική έκπομπή δια
τὴν 5 Μαρτίου 1972
ἡμέραν ΚΥΡΙΑΚΗΝ
καὶ ὥραν, 20.30 - 21.00
=====

Τὴν ἐκπομπὴν παρουσιάζει
ζουν ὁ ΚΩΣΤΑΣ ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ
καὶ ὁ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥ-
ΚΑΚΗΣ. Τραγουδοῦν ἡ ΚΛΕΙΩ
Δ Ε Ν Α Ρ Δ Ο Υ.
=====

156^u

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τί νά θέλεις Γιάνιο μου ἀγαπητέ, κάθε φορά πού περνᾶμε Σαρακοστή, ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ πολιτισμός σβήνει τὴν γραφικότητα...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Αν ἐννοῆς γραφικότητα τὰ σερδελλοβάρελα πού ἦτανε στημένα ἔξω ἀπὸ κάθε μπαζάλικο καὶ ἀπὸ τὰ πιὸ κεντρικὰ ἀκόμη, πολὺ καλά ἔκανε ὁ κύριος Πολιτισμός καὶ τὰ ἐξηφάνισε.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δέν ἐννοῶ τὰ βαρέλια τῶν σερδελλῶν καὶ τοῦ ταραμᾶ πού ἀποτελοῦσαν τὴν διαφήμισι τῆς Σαρακοστῆς, μὰ τὸν ἠλεκτρισμό πού ἔχει κάνει στά χρόνια μας ἀνατάσχετη πρόοδο.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Εὐλικρινῶς δέν καταλαβαίνω πού τό πᾶς...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Σήμερα, στὴν ^{σύγχρονή} ἀρχαία μας ἐποχῇ, δέν ὑπάρχει στέγη σπιτιοῦ, ἢ ταρατσα, ἢ βεράντα πού νά μὴν εἶναι ὀπλισμένη μὲ κεραίες τηλεοράσεως, δέν ὑπάρχει δρόμος πού νά μὴν ἔχη στὸν ἀέρα σύρματα ἠλεκτροφόρα, καλώδια τηλεφωνικὰ, σύρματα γιὰ τρόλλεϋ καὶ ἄλλα τέτοια σατανικὰ μέσα ἐπικοινωνίας. "Οπου κι' ἂν σηκώσης τὰ βλέμματά σου Γιάνιο μου, δέν βλέπεις παρά σύρματα καὶ κεραίες γιὰ τηλεόρασι, ἐνῶ σέ χρόνια παλαιότερα, τέτοια σαρακοστιανὴ ἐποχῇ, κοίταζες στὸν οὐρανὸ καὶ ἔβλεπες ἑκατοντάδες, χιλιάδες μικρὰ ἢ μεγάλα στίγματα, κόκκινα, πράσινα, κίτρινα, πορτοκαλλιά, τοὺς χαρταετοὺς πού πετοῦσαν...

- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Α, τούς χαρταετούς έννοεις ; Σ' αυτό Έχεις δίκαιο, ό ήλεκ-
τρισμός και τά σύρματα του πολιτισμού, διώξανε τούς χαρταε-
τούς από τόν ούρανό της 'Αθήνας.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δέν φταίει μόνον ό ήλεκτρισμός μά και ή άπουσία του παλαιού
ρομαντισμού. Για σιέφου το λίγο κι' αυτό.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Έχεις δίκαιο. Παλαιός, παλαιότατος πόθος του άνθρώπου ήτανε
ή κατάκτησις του αϊθέρου. θυμήσου τήν μυθολογία μέ τόν Δαί-
δαλο και τόν Ίκαρο πού φτιάξανε κέρινα φτερά για να πετά-
ξουν από τήν Κρήτη. Και φρά πολλούς αϊώνες λογότερα, έπινοή-
σανε ατήν κίνα τούς χαρταετούς πού φτάσανε κάποτε και στην
Εύρώπη.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δέν Έχεις άδικο. Κάπως έτσι θα είναι ή ιστορία των χαρταετών.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Και στην 'Αθήνα, πότε γνωρίσανε τούς χαρταετούς ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αυτό τό ξέρουμε θετικά και μέ ντοκουμέντα. Γύρω στα 1840, έδω
κι' ένατόν τριάντα χρόνια, αναγγέλθηκε ένα μεγάλο γεγονός
στην 'Αθήνα. Μία έφημερίδα ανέγραφε μία καταπληκτική εϊδησι.
Διάβασέ την έσύ Γιάγιο για να τήν ακούσαμε όλοι μας.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Για να δοθμε... Ο ΑΥΡΙΑΝΟΣ ΕΚΠΑΗΚΤΙΚΟΣ ΑΘΛΟΣ. Αύριον Κυρια-
κήν, τήν δευτέραν μεταμεσημβρινήν ώραν, εις ύπολογαγός του
μηχανισμού μεθ' ένός πολίτου, θα άνυψώσουν τεράστιον χάρτινον
αετόν από του κωδωνωστασίου της 'Αγίας Ειρήνης. Καλεΐται
θθεν ό λαός της πόλεως των 'Αθητών, όπως συγκεντρωθή ~~εαυτός~~
πέριξ του ναού, να απολαύση τό εκπληκτικόν θέαμα, όπερ έλ-
πίζομεν ότι θέλει στεφθεϊ υπό έπιτυχίας.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Φαντάζεσαι τί έγινε Γιαγιο ; 'Αναστατώθηκε ή 'Αθήνα μέ τήν
εϊδησι αυτή. "Οχι μονάχα όσοι τήν διαβάσανε, μά και όσοι δέν
ξέρανε γράμματα, ακούγοντάς την από στόμα σε στόμα, φροντί-
σανε να πάνε στην πλατεία της 'Αγ'ας Ειρήνης, στην δδόν Αί-
όλου, για να μή χάσουνε τό πρωτοφανές θέαμα. Θα πετούσαν
χάρτινο αετό στον άέρα ; Κανέναν δέν τό πίστευε.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Φαντάζομαι τί θά ἔγινε ἀπό συγκέντρωσι περιέργων. Ὁλη ἡ

Ἀθήνα θά μαζεύηκε στόν μικρή πλατεῖα τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἦτανε τότε ἡ Ἀγία Εἰρήνη, ἡ μεγαλύτερη ἐκκλησία τῆς Ἀθή-

νας. Ἡ Μητρόπολις δέν εἶχε κἀν ἀρχίσει νά κτίζεται καί τό

μέρος ἐκεῖνο, τό κεντριώτερο σημεῖο τῆς πρωτεύουσας, ἀφοῦ

πέντε βήματα πιο πέρα, στήν διασταύρωσι Αἰόλου καί Ἑρμοῦ

βρισκότανε τό περιλάλητο καφενεῖο τῆς Ὠραίας Ἀλλάδος

τό πιο κεντριώ καί πολυσύχναστο καφενεῖο τῆς Ἀθήνας.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Πλατεῖα Ὀμονοίας δέν ὑπῆρχε ἀκόμη, οὔτε καί ὁδός Σταδίου

πού ἦτανε ἕνα βαθύ ρέμμα μέ γεφυράκια. Δοιπόν ; Ἀνυπομονῶ

νά μάθω γιά τόν ἀετό.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ὁ ὑπολοχαγός τοῦ μηχανικοῦ φτάνει μαζί μέ τόν βοηθό του

τόν πολίτη καί ἀνεβαίνουν στό κωδωνοστάσιο τοῦ ναοῦ, φέρνον-

τας μαζί τους καί τό ἀετό. Μερικοί ἀπό τοὺς περιέργους ἀθη-

ναίους, ψηλαφίζουν μέ τὰ χέρια τους τόν ἀετό, βλέπουν τίς

χάρτινες φουντες του, τὰ ξάρτια καί τοὺς σπάγγους καί εἶναι

βέβαιοι ὅτι μέ τόσο βάρος δέν εἶναι δυνατόν νά πετάξῃ αὐτό

τό πρᾶγμα στόν ἀέρα...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ὅμως σέ λίγο βλέπουν στό καμπαναριό τοὺς δυό αὐτοὺς νεωτε-

ριστάς νά κάνουν τίς σχετικές μανοῦβρες. Ὁ καιρός θά βοη-

θοῦσε ἴσως καί ὁ ἀετός...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί ὁ ἀετός, ἀφοῦ ἔκανε μερικὰ τσαλίμια, ἀρχίζει νά βρίσκε-

ται ψηλά... ἀρχίζει νά λιχνίζεται ἀριετὰ ψηλά ἀπό τό καμπα-

ναριό, στόν ἀέρα καί νά στέκεται...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ζητωπραυγές οὐρανομήκεις ἀπό τὰ πλήθη. Χεεροκροτήματα ἀντη-

χοῦν ἀπό τόν ὁδόν καί κυρίως ἀπό τίς ταρατσοὺς τῶν σπιτιῶν

τριγύρω ὅπου θά εἶχανε σκαρφαλώσει οἱ περίεργοι ἀθηναῖοι

Κι' ἔτσι ἡ Ἀθήνα γνῶρισε τοὺς χαρταετούς πού ἦτανε ἤδη κοινότατο παιδικό παίγνιδι στήν Εὐρώπη...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τήν 'Αθήνα, στά πρώτα της χρόνια, τήν έχαρκτηρίζε ή άφέ-
λεια καί ή κατάπληξις γιά κάθε τί καινούργιο καί καινοφα-
νές. Σκέφου ότι πολλοί άθηναίοι ξενουχτούσανε γιά ποιόν
λόγο νομίζεις ;

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γιά νά ποϋνε καινάδες ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καλά, αυτές ήτανε μέσα στό πρόγραμμα τής ζωής. Ξενυχτούσανε
κάτω από τό σπίτι του Κορομηλά, στην γωνία τής οδου Φιλελ-
λίων καί σημερινής πλατείας Συντάγματος - τότε ή πλατεία
αυτή λεγότανε : Κήπος των Μουσών - γιά ν' ακούσουνε μέσα
στην νυκτερινή γαλήνη καί ήσυχία ενα ρολόϊ - κουκο -
πού είχε φέρει ο Κορομηλάς από την Βιέννη.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί όταν θ' ακούγανε τά δώδεκα : κούκου - κούκου-κούκου...
θά φεύγανε εύχαριστημένοι, αφού θά κουρδίζανε τά ρολόγια
τους σύμφωνα μέ τήν σωστή ώρα του κούκου.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Όσοι είχανε ρολόγια. Γιατί μή νομίζεις ότι τό ρολόϊ ήτανε
προσιτό στόν καθένα. Καί είναι γνωστόν ότι κάποτε όταν
ήρθε στην 'Αθήνα ένας πλούσιος μεσόκοπος, όμογενής από
τό Βουκουρέστι γιά νά παντρευτή στην 'Αθήνα, πού είχε ένα
μεγάλο χρυσό ρολόϊ στην τσέπη του γιλέκου του, πολλοί τόν
σταματούσανε στόν δρόμο, γιά νά τόν ρωτήσουνε : Τί ώρα
λέει τό ρολόϊ σου γαμπρέ ; Καί ο όμογε νής από τό Βουκου-
ρέστι έβγαζε υπερήφανα τό χρυσό του ρολόϊ από τό τσεπάκι
του γιλέκου καί άπαντούσε μέ έμβριθεία : Δέκα καί εικοσι
πέντε καί δεκαεφτά δευτερόλεπτα...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Όπως θήμερα τό 141 του τηλεφώνου. Δέν μου λές αλήθεια,
μιά κοινή φράσις πού τήν λέμε σήμερα : Τρεϊς κι'ό κουκοσ
έχω τήν υποψία ότι θά προέρχεται έως άπ'αυτά τά ρολόγια και
τούς κούκους.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Έτσι είναι, αλλά θά στην πω τήν ιστορία αυτή άφου πρώτα
θυμηθούμε κανένα παλαιό τραγούδι.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Συμφωνώ απόλυτα. 'Η κλειώ είναι πάντα κοντά μας και έτοιμη να μας μεταφέρει και μελωδικά στην παλιά μας εποχή.

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Γιατί να σε γνωρίσω...

Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τήν καημένη τήν κλειώ μας. Τήν συμπαθώ πολύ αυτήν τήν γλυκειά τραγουδίστρια. Δέν ξέρω γιατί μου θυμίζει τά .. έτοιμα ~~λαογράφια~~ ένδύματα.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ (γελά) Νά σου πώ έγώ για ποιόν λόγo : Γιατί όποτε μας χρειάζεται στήν συζήτησί μας, τσούπ... είναι έτοιμη να μας πη τό τραγουδι που μας χρειάζεται και ~~θα~~ σπάση τήν μονοτονία του διαλόγου μας.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κάτι τέτοιο πρέπει να είναι. Και τώρα ή ιστορία του κούκου.
"Η τό ξέχασες ;

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Κάθε άλλο. Περιμένω μέ άνυπομονησία να μάθω αν αυτή ή κοινότατη φράσις : Τρεις κι'ό κούκος.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Είλικρινώς δέν ξέρω. Μπορώ όμως να σου μεταφέρω μιá ιστορία που τήν έχω άκούσει ο Έδιος από έναν παλιό άθηναίο συμβολαιογράφο τόν 'Αφεντάκη που ήτανε νομίζω εξαδελφος τής Σοφίας 'Αφεντάκη που πέθανε τόσο νέα και τήν ξέρομε σήμερα σαν κοιμωμένη του Χαλεπά.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Λοιπόν ποιá είναι ή έκδοχή του 'Αφεντάκη ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ήμουν πολύ μικρός όταν τόν γνώρισα, μά τόν άκουγα πάντα μέ άνοιχτό τό στόμα να διηγείται παλαιές άθηναϊκές ιστορίες. "Έλεγε λοιπόν ο 'Αφεντάκης ότι μιá νύχτα καθορίζανε από τά στενά τής Πλάκας τρεις κανταδόροι. "Ήτανε σχεδόν ξημερώματα και έλεγε ο ένας π έβρε παιδιά, τά παρακάναμε άπόψε. Είναι περασμένα μεσάνυχτα. Τί μεσάνυχτα, είναι δύο ή ώρα, λέει ο δεύτερος. Κι'έγώ σάς λέω πώς είναι τρεις περασμένες... συμπληρώνει ο τρίτος.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Πολού δέν είχε κανέναν ;

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Είπαμε Γιάγκο ότι τά ρολόγια ήταν σπάνια υπόθεσις εκείνη τήν εποχή. Κατηφορίζανε λοιπόν οι τρεις κανταδόροι και συζητούσανε για τήν ώρα. Είανε σταθεί άκριβως στήν γωνία τής πλατείας του Συντάγματος όπου ήτανε τό σπίτι του Κορομηλά και λέγανε : Είμαι μιάμιση... είμαι δύο... είμαι τρεις ή ώρα
- ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Μαντεύω τήν συνέχεια : 'Εμείνη τήν στιγμή μέσα στήν νυκτερινή γαλήνη, θ' ακούστημε ό κοθκος του Κορομηλά : Κούκου - κούκου - κούκου... Καί θά είπε ό τρίτος κανταδόρος : 'Ορίστε πού έχω δίκαιο : Τρεις κι'ό κοθκος...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Έτσι άκριβως τό διηγήθηκε ό μακαρίτης ό 'Αφεντάκης και τό λές σαν νά ήσουνα μπροστά Γιάγκο μου. Φυσικά γελάσανε οι τρεις κανταδόροι για τήν σύμπτωσι και τήν έπομένη τό διηγηθήκανε σ' άλλους τους γνωστούς φίλους των πού από τότε, μόλις τους βλέπανε λέγανε : Τρεις κι'ό κοθκος... Αύτή είναι ή ιστορία.
- ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Δέν είναι άσχημη. Όπως δήποτε, αν δέν είναι άληθινή, είναι πιθανή, όπως λένε και οι 'Ιταλοί : Εί νόν έ βέρα, έ μπέν τροβάτα.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πάντως είναι μιά διέξοδος πού τήν δεχόμαστε έλλείπει άλλης.
- ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Πόσες τέτοιες παροιμιώδεις φράσεις δέν θά έχουνε βγει από άληθινά περιστατικά. Μοθ έλεγε κάποιος επίσης παλαιός άθηναίος ότι στο 'Ηράκλειο - έδω κοντά στο 'Ηράκλειο τής 'Αττικής - όταν επί 'Οθωνος έγινε οικισμός, είχανε κτίσει μιά μικρή έκκλησίτσα μά δέν είχανε παπά και κάθε Κυριακή, πήγαινε ένας παπās από τήν 'Αθήνα νά λειτουργήση. Κάποτε πέθανε κάποιος μεσοβδόμαδα και φυσικά φέρανε τόν παπά με χίλιες δυσκολίες γιατί ήτανε χειμώνας, έβρεχε καταρρακτωδώς και ό παπās έφτασ στο 'Ηράκλειο με χίλια βάσανα... Μά έπρεπε νά πάη. Θ' αφήνανε τόν πεθαμένο ακήδευτο : Κατά σύμπτωσιν, όταν έφτασε ό παπās πέθανε άλλος ένας από τήν καρδιά του...

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κι' έτσι ο παπῆς μ'αυτήν τήν εύκαιρία ἔκανε δύο κηδεῖες...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί λένε πῶς εἶπε κάποιος : Μιά καί βρήκαμε παπᾶ, δέν θάβομε δλο τό χωριό ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κι' αὐτή ἡ φράσις, ἂν δέν ἔχει αὐτήν τήν προέλευσι, μπορεῖ νά εἶναι καί ἀληθινή. Πάντως γι' αὐτήν τήν ἱστορία, τήν ἔρευνα γιά τήν προέλευσι τῶν παροιμιῶν, τήν εἶχε ὁ μακαρίτης ὁ ἀθηναιογράφος ὁ Δημήτριος Καμπούρογλου, πού εἶχε τήν ἰδιαίτερη μανία νά τίς ἀναγάγη ὅλες σέ ἀθηναϊκά γεγονότα. "Ἐτσι ἀναφέρει κάπου στό βιβλίο του : Παληά 'Αθήνα, ὅτι ἕνας γεροντᾶκος εἶχε χάσει τό γαῖδοῦρι του πού τό εἶχε ἀφήσει νά βόσκη σέ ἕνα ἄχτιστο οἰκόπεδο. Μιά γρηούλα τόν εἶδε πού τό ἀναζητοῦσε καί τοῦ εἶπε : Κύρ' Κώστα μου... κάλλιο γαῖδουρόδενε, παρά γαῖδουρογύρευε...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Ἄλλη μιᾶ φράσις πού ἔχει μένει σάν παροιμία. Νομίζω ὅμως ὅτι πολύ τό ρίξαμε στίς παροιμίες καί ξεχνᾶμε τήν κλειώ πού περιμένει.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ἐχεις δίκαιο Γιάγιο. "Ἄς δώσωμε λοιπόν τόν λόγο στήν καλή μας φίλη ν' ἀκούσωμε τήν γλυκειά της φωνή.
- ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Χωρίς καρδιά
δέν τό 'ξερα πῶς θά 'σαι...
- Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τί τά θέλεις Γιάγιο μου ; Νομίζω πῶς οἱ παλαιοί κανταδόροι εἶχανε προτίμησι πάντα στήν κατάθλιφι μέ στίχους σπονεμένους καί θλιβερούς.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Πολύ φυσικό αὐτό. "Όταν ὁ κανταδόρος εἶναι εὐχαριστημένος, ὅταν ἔχει ψῆσει τήν αἰσθηματική του ὑπόθεσι, γιά ποιόν λόγο νά ξενοχτάη κάνοντας καντάδες ; Οἱ καντάδες ἦτανε τό ψ η - σ τ η ρ ι τῆς ἐποχῆς, νά ποῦμε, ἡ προσπάθεια νά συγκινήσῃ ὁ κανταδόρος τό ἔνδαλμά του.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Δηλαδή τήν ἔφησε ὁ φραντσέζος. Διότι πέντε παραστάσεις τήν ἡμέρα ἀπό εἴκοσι δραχμές ἡ μία, ἦτανε ἕνα ἑκατοστάρικο τήν ἡμέρα. Τρεῖς μέρες, τριακόσιες δραχμές, ὅσες δέν ἔβγαζε ὄλο τόν χρόνο ἕνας ἐργάτης πού ἔπαιρνε μεροκάματο μία δραχμή, ἔν τήν ἔπαιρνε κι' αὐτή.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ὅμως ἡ ἱστορία τοῦ φραντσέζου εἶχε ἀπροσδόκητο τέλος. Τό ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου γλήγορα ἐξαντλήθηκε καί ὁ παλαιστής γιά νά κἀνῃ ἕνα φινάλε στήν σειρά τῶν θριαμβευτικῶν του παραστάσεων ἀνήγγειλε ὅτι δίνει ἑκατό δραχμές σέ ὅποιον θέλει νά παλαίψῃ μαζί του καί τόν νικήσῃ.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Καί ποιός ἀθηναῖος θά τολμοῦσε νά τά βάλῃ μ' αὐτό τό θηρίο ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Φαίνεται πώς βρέθηκε ἕνας κι' αὐτήν τήν πληροφορία τήν χρωστάμε σ' ἕνα ἐπίκαιρο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τραγοῦδι. Ἕνας νεαρός ἀθηναῖος ξεχώρισε ἀπό τό πλῆθος καί μπήκε στόν χώρο τοῦ θεάματος. Φοροῦσε ἕνα πανταλόνι κι' ἕνα χρωματιστό ντρίλλινο πουκάμισο : Ἐγώ, εἶπε. Ὁ φραντσέζος τόν κοίταξε περιφρονητικά, μά ὁ ἀθηναῖος δέν χωράτευε. Ζύγωσε τόν παλαιστή, ἤρθανε στά χέρια καί σέ λίγο ὁ λεβέντης ἀθηναῖος σήκωσε τόν φραντσέζο στόν ἀέρα καί τόν βρόντησε κάτω... Αὐτό ἦτανε... Ἄς χαιρετίσωμε τοὺς πρώτους παλαιστικούς ἀγῶνες πού ἔγιναν στήν Ἀθήνα ἑκατόν εἴκοσι χρόνια πρίν.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Καί τό τραγοῦδι : Ἀνυπομονῶ νά μάθω γιά τό τραγοῦδι.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τήν ἐπομένη ὄλη ἡ Ἀθήνα τραγουδοῦσε στήν γνωστή νησιώτικη μελωδία : Κάτω στόν γιαλό, κάτω στό περιγιάλι... θά μᾶς πῆ ὁ Ντουφεξιλάδης τί τραγουδοῦσε ἡ Ἀθήνα :

ΝΤΟΥΦΕΞΙΛΑΔΗΣ

(Μέ πιάνο μόνο)

Ἐάν δέν ἤξερες φραντσέζε νά παλαίψῃς
Τί κολλοῦσες τά χαρτιά
στά σοκιάκια τά πλατειά

Ἦρθες ὡς ἐδῶ γιά νά μᾶς ρεζιλέψῃς
μά τήν ἔπαθες γερά - βρέ φραντσέζο φουκαρῆ.

- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ "Όμως κάποτε μεταπείσθηκε ο Δράμαλης, όταν άρχισε νά έχη επιτυχία στό θέατρο σάν κωμικός καί πήρ τήν μεγάλη απόφασι νά ξυρίση τό μουστάκι του...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τί έπηκολούθησε όμως μέ τό ξύρισμα του μουστακιου του Δράμαλη δέν τό ξέρεις. Μου τό έχει διηγηθεί ο μακαρίτης ο συνθέτης ο Νίκος Κατσηαποστόλου, πού ήτανε καί αυτός κανταδόρος καί είχε καί αυτός μαυρο παχύ μουστάκι.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Τί έπηκολούθησε ; Είμαι περίεργος νά μάθω.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Του σκάρωσαν οί άλλοι κανταδόροι ένα γευμα της κατηγοριάς για τό χαμένο μουστάκι του Δράμαλη. Ο Δραμαλής έπήγε στό γευμα άνύποπτος. Καί ξανδικά σηκώνεται ο δημοσιογράφος Μιχάλης Παπαστρατηγάκης, κανταδόρος καί αυτός καί άπαγγέλλει τόν έπικήδειο του μουστακιου του Δράμαλη. "Αν δέν βαρυνέσαι διάβασε τόν Ξμετρο αυτόν έπικήδειο. Μου τόν έδωσε κάποτε ο Ίδιος ο δημοσιογράφος Παπαστρατηγάκης πού ήτανε φίλος μου.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ (Διαβάζει) Καίρε ο μύσταξ πού μιá μέρα παρεφρόνησες καί άρπαξες ένα ξυράφι καί αυτοκτόνησες
 Καίρε ο μύσταξ κατάμαυρε... Έχε γειά
 γιατί δ'ν θά χρειαστής στό μέλλον παραμπογιά
 Καίρε ο μύσταξ έρειμάνιε, τσιγνελλωτέ
 πού δέν θά ξαναβραχής από κρασί, ποτέ...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ο Δράμαλης μάλλον θύμωσε από τήν είρωνεία αυτήν, μά πριν έκδηλωθῆ, σηκώνεται ο τενόρος του Μελοδράματος ο περίφημος Νίκος Μωραΐτης καί άπαγγέλλει δεύτερο έπικήδειο : Διάβασέ την καί αυτόν μιá καί έκανες τήν αρχή.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ (Διαβάζει) Σκληρές της Είμαρμένης μας οί τύχες
 Έπέσανε του μουστακιου του Δράμαλη οί τρίχες
 κι' ο φίλτατος Γεώργιος, έπαθε μερμηρία
 κι' έγινε Ίδιος μέ τήν σ π α ν ο μ α ρ ί α...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αυτήν τήν στιγμή ο Δράμαλης έγινε έξω φρενών καί σηκώνεται νά φύγη από τό γευμα της κατηγοριάς, μά τόν συφρατουν καί του κολλῆνε στό έπάνω χεϊλος ένα ψεύτινο μαυρο μοστάκι...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Μή μου πῆς ὅτι ὁ ἀράμαλης καλμάρησε ἀμέσως μὲ το ψεύετικο μουστάκι...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Αμέσως.' Ἐβγαλε ἕνα κατρεφτάκι ἀπὸ τὴν τσέπη του, κοιτάχτηκε μὲ ἀνταρέσκεια, τὸ ἐπίεσε γιὰ νὰ τὸ κολλήσῃ ἀκόμη καλύτερα καὶ σηκώνεται...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Σηκώνεται νὰ φύγῃ ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ὁχι, σηκώθηκε καὶ σήκωσε καὶ τὸ ποτήρι του μαζί καὶ εἶπε :
Καῖρε μουστάκι μου πού νὰ σέ ξαναστρίψω θὰ μπορέσω
καὶ ὄλους ἐσῆς πού μὲ κοροϊδεύετε νὰ *φας* ..."

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Φαντάζομαι ὅτι θὰ ἔγινε πανζουρλισμός στὴν συντροφιά.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Παραγγείλανε μιὰ ἑκὼ κρασί καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τραγουδούσανε χίλιες φορές ἀγάπη μου...

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΑΟΥ (μὲ συνοδεία πιάνου) χίλιες φορές ἀγάπη μου...

Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γενικὰ τὸ μουστάκι στὴν παλιὰ ἐποχὴ, ἦτανε μεγάλη ὑπόθεση. Κάποτε μιλούσαμε γιὰ τοὺς μυστανοδέτες πού φορούσανε οἱ ἄνδρες τὸ πρωῖ, γιὰ νὰ στρώσῃ καλὰ τὸ μουστάκι τους. Ξεχάσαμε ὅμως νὰ μιλήσωμε γιὰ τὰ τσιμπιδάκια...δυσὸ μετάλλινα τσιμπιδάκια πού πιάνανε τὶς δύο ἄκρες τοῦ μουστακιου γιὰ νὰ τὸ κρατᾶνε σιδερωμένο...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καὶ ξεχνᾶμε καὶ κάτι ἄλλο. Στὰ κουρεῖα, ἔβλεπες στὸ τιμολόγιο τὶς διάφορες τιμές : Κοπή μαλλιῶν, ξύρισμα, λουσιόν, λούσιμο πληρες...καὶ ἀνάμεσα σ'αὐτὰ ἔβλεπες καὶ : Σιδέρωμα μύστακος λεπτὰ τριάντα...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλιστα, μάλιστα. Σιδέρωμα μύστακος λεπτὰ τριάντα. Πιστεύω ὅτι τότε οἱ ἄνδρες ἦτανε πιὸ κοιέτηδες ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Σήμερα λόγου χάριν δέν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχουν φαλακροὶ πού νὰ κρύβουν τὴν φαλάκρα τους μὲ περροῦκια. Τότε ὅμως σαράντα καὶ πενήντα χρόνια πρὶν, πολλοὶ φαλακροὶ φέρνανε τὰ λεγόμενα περρουκίγια ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Ποῦ τὰ θυμήθημες τὰ παρρουκίνια.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Θυμῶμαι ἕναν ἐπιθεωρητὴ στὰ παλαιὰ τράμ, πού ἦτανε τελείως ἄτρεχος καὶ φοροῦσε ὀλόκληρη περροθια. Ὁ κακομοίρης, ποτέ δέν μποροῦσε νά τὴν φορέση ἴδια καὶ πάντα τοῦ ἔφευγε λοξὰ καὶ φαινότανε τὸ δέρμα του κατακόκκινο καὶ ψουλι. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐγνώριζε καὶ τὸν εἶχανε βγάλει : Λύγὸ !...

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Ἄκου αὐτὸ γό !... Τὸν κακ μοίρη. Καὶ τὸν πειράζανε :

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ὅχι, μὰ κι' ἂν τὸμ πειράζανε δέν θά θυμῶνε. Θυμῶμαι μάλιστα - αὐτὸ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου - μ' ἅ φορὰ, καλοκαίρι ἦτανε, πού εἶχε ἰδρώσει πολύ καὶ ἔβγαλε τὴν περροθια του μέσα στὸ τράμ καὶ σκούπιζε τὸ αὐγὸ του μὲ τὸ μαντήλι του... Ὅμως πρέπει νά ξέρης ὅτι δέν ἦτανε καὶ λίγοι οἱ ἀθηναῖοι, πού τὸ καλοκαίρι, δταν πηγαίνανε στὴν ἐξοχή, ξυρρίζανε τὸ κεφάλι τους γιὰ νά μὴν ἔχουν νά κτενίζωνται.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Ξέρω ὅτι τὰ παιδιὰ τὰ κουρεῦνανε οἱ γονεῖς τους μὲ τὴν φιλή μηχανή...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αὐτὸ γιὰ οἰκονομία. γιατί ἔως δτου ξαναφυτρώσουν τὰ μαλλιὰ περνούσανε δυὸ μῆνες... Νομίζω ὅμως ὅτι εἶπαμε ἀρκετὰ γι' ἀπόφε. Ἄς θυμηθοῦμε καὶ κανένα τραγοῦδι ποῖν τελειώσωμε.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Ἄς θυμηθοῦμε ἕνα εὐθυμο παλαιὸ τραγοῦδι, ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τῆς πληθῆς εποχῆς : Θαῦμα πού εἶδα ἕνα Σαββάτο...

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΑΟΥ (μὲ συνοδεία πιάνου) Θαῦμα πού εἶδα
ἕνα Σαββάτο...

Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.